

DC870

Đ253C

ẦN QUANG NGÂN

đêm Chờ
hoa Quỳnh nở

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN NĂM 2005

TRẦN QUANG NGÂN

Thư viện tỉnh Lâm Đồng

DC. 530

*đêm chờ
hoa quỳnh nở*

THƠ

SỞ VĂN HOÁ - THỂ THAO VÀ DU LỊCH
THƯ VIỆN TỈNH LÂM ĐỒNG

PHÒNG ĐỊA CHỈ

Nhà Xuất Bản Thanh Niên

2005

Chiêm

Ưông

Dắt

Bông

Qua

Đôi

Nghìn

Sau

Rất

Lãng

Ngâm

Lời

Điền

Ru

KHÚC HÁT NGƯỜI PHU XƯA

Thân tặng Lão du sĩ Sơn Núi

Có sao không em?
Một vì sao nhỏ
Lạy trời cho đêm đừng biến
Người phu xưa vẫn ngồi đốt lá rừng
Mùa đông như không thể nào đi qua
Mà người phu vẫn ngồi hát những bài ca
 man dại thời tiền sử và gõ lên
 mười đầu ngón tay để làm thành khúc nhạc
Dưới chân đèo
Dòng suối vẫn hải hùng gào thét
Với những sỏi đá mòn lẩn không trôi
 năm nghe thời gian chừng như vô tận

Em có nghe
Có những loài chim
băng mình qua đó để tìm hạnh phúc
Bây giờ thiên đường đã nở trên
những đóa phù dung xuyên tuyết

Mùa đông như không thể nào đi qua
Và người phu vẫn đọc tên mình
như một bài mặc niệm
Và khúc nhạc thiên thu
vẫn hát trên từng sợi tóc
Người ta có lẽ không còn gì trao cho nhau
khi hoàng hôn sụp lặn.

1973

SAO KHUYA

Thân tặng anh Vũ Hồ

Tiếng gió rít trên cành cây khẽ động
Anh rùng mình vì sao mọc đầu non
Biển xa im sóng vỗ lên cồn
Anh sức tỉnh đặng cái gì bất chợt.

Đêm khép lại một khoảnh rừng u tịch
Vì sao xa hiện rõ giữa trời im
Anh vẫn ngồi nhìn sương xuống phủ quanh
Từng giọt một tiếp dài trên kẽ lá.

Tiếng lộp độp anh nghe chừng rất lạ
Tiếng khô rang bên suối thật mơ hồ
Mãnh thú già cắn vỡ trái cây khô
Năm sông xoải gằm lên vì núi mộng.

Anh nghe cả một khu rừng chuyển động
Vì sao xa cũng biến tự lâu rồi
Anh vẫn ngồi nuôi chút mộng xa xôi
Rừng lặng lẽ chìm sâu vào u tịch.

1973

Dưới Ánh Trăng (Màu dầu)
Phạm Mũi

VỀ THĂM LẠI ĐẠ M' RONG

Không em con suối chảy buồn
Chiều mưa tắm gội cội nguồn đi qua
Nước xuôi bóng đổ la đà
Nụ hôn đầu mộng vỡ òa trong nhau

Anh còn một sáng sương bay
Anh còn nguyên dấu bàn tay em cầm
Mưa chiều se gió chiều đông
Hoang liêu anh đứng ngấm dòng nước trôi

Thôi em lối ấy phương nào
Ngày mai con suối ngậm lời ru xưa.

MỘT SÁNG B'LAO

Tặng H.T.

Lặng yên hoa cỏ đứng nhìn
Khoan thai từng giọt mưa chìm trong cây
Ngó mộng về phía sương dày
Dáng em áo lụa tung bay cuối trời

Bên rừng nắng đã lên cao
Nhân gian còn lại nơi nào đây em?

BẢO LỘC

CHIỀU VÀO XUÂN

Chiều nay hoa nở trắng vườn anh
Rúc rích chim khua động lá cành
Hương quyện hồn ai chiều lãng đãng
Em về công nắng xuống đồi xanh

Em ạ, mùa sau trái đơm vàng
Phương đào rắng ửng khói mơ tan
Đưa nhau lên đỉnh đồi lộng gió
Ngắm vườn cây trái rộ mùa sang.

ĐÊM TRÊN THÁP POHNAGAR

Chiêm nương dất bóng qua đồi
Nghìn sau rớt lặng ngậm lời biển ru
Đêm tàn lạc bước lãng du
Về trong cõi mộng chiều-thu-mắt-người.

Nha Trang 20-12-2001

VỌNG NGUỒN

Kính dâng Ba mẹ

Ngày đưa Ba đi
Đường vào làng mờ sương phủ
Con cò trắng đơn độc
bay trên cánh đồng sau nhà
Lũy tre nghiêng mình trước ngõ
Xạc xào năm tháng đi qua
Hai mươi năm
Những cánh cò bay qua đời mẹ
Vật nặng hằn lưng ba
Mười đứa con
Mười ngón tay
Mười trái đời trĩu nặng
Ngược xuôi theo con nước lớn nước ròng
Qua những chiều
Ba đứng nhìn đồng ruộng mênh mông
Cò bay thẳng cánh
Thương cha ông bao đời lặn lội

Nhớ
Mùa tháng ba
Con ếch ộp bờ ao
Con chuột đồng tươm mỡ
Trai bạn cười dòn
 quanh nồi cơm nếp dưới trăng

Nhớ
Tháng sáu
Lúa ngậm bông
Ngoài ao sen nở
Con chim bói lượn trên trời
Dưới dầm tre con cá quẫy
Trái chín sau vườn
Chim hót riu ràn
Nhớ buổi quan trường
Cân đai áo mào
Bên cung phi vua chúa với quần thần

Phía chân trời
Một đóa phù vân
Chiều lặng lẽ tàn
Cơn gió thoảng.

26-11-2003

QUÊ CŨ

Bao năm trời phiêu lãng
Về thăm lại chốn xưa
Mùa bắp râu vừa héo
Vườn cũ đổi thay người

Họ hàng vài chú nhỏ
Bạn bè cũng thế thôi
Nếp thơm vành môi cũ
Tóc xưa điểm bạc rồi

Lối đi giờ cũng khác
Ngõ hẹp vắng hàng cau
Lao xao bờ lúa gợn
Lặng lẽ vài bóng trâu

Mộ mẹ dời lên đồi
Tổ tiên về chung nơi
Rặng liễu hờn ru mãi
Sóng biển dạt, chiều trôi

Nỗi nhớ đến se lòng
Mùa đông nào lạnh căm
Thân mẹ cánh cò mỏng
Bạt giữa trời bão đông

Đàn con thơ dại lắm
Biết bao điều dại khôn
Vắng mẹ, thiếu chăn ấm
Giá lạnh càng lạnh hơn

Rối chiến tranh ập đến
Tan tác khắp làng thôn
Bỏ quê tuổi vừa lớn
Chốn quê người thiệt hơn

Cha một thân chèo chống
Suốt một đời cô đơn

Khấn nhang bên mộ mẹ
Sương khói quyện linh hồn
Vi vu cơn gió thổi
Rặng liễu mãi ru hồn.

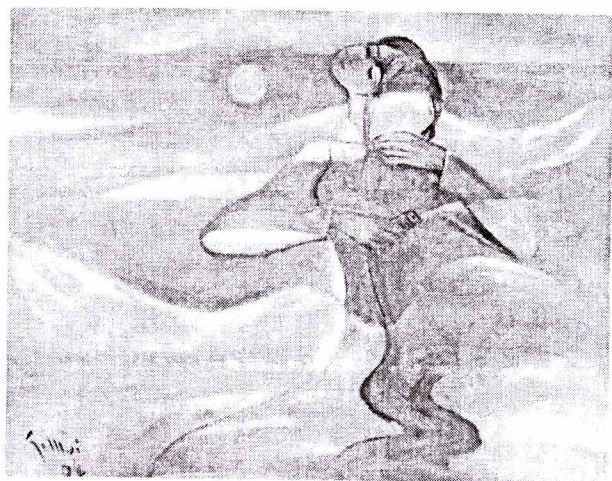
Văn Bân 16-6 Nhâm Ngọ-2002

ĐÊM QUÊ HƯƠNG

Một đêm trăng sáng
tôi cùng em dưới tàng cây vú sữa
Bên lũy tre làng
lúa đương thì con gái
Xa xa, núi Long Phụng soải mình
như một ông vua ngự triều bày trò chơi tập trận
Và đoàn hùng binh oai vệ trước khung thành
như tạo hóa vẽ tranh
Ngàn dũng sĩ đứng an nhiên hóa thạch
Lập trận đồ giữ mảnh đất nghìn thu
Chuyện cổ tích
Mẹ nổi vần ca dao
Ru em qua hàng dương liễu

Tôi đưa em đi
qua cánh đồng lúa xanh
Dưới ánh trăng vàng trải mỏng
Đêm mênh mông ình ịch tiếng chày khua
Trong mắt em
một ánh sao rơi
Từng tiếng vông đong đưa thời tuổi nhỏ
Đi giữa lòng quê hương
mà ta cứ ngỡ
hai đứa mình vẫn là khách lãng du.

Quảng Ngãi, 2-4-1975

Ru em từng ngón xuân nồng (Màu dầu)
Phạm Mùi

GỬI VỀ MIỀN TRUNG

Em còn ngoài ấy hay không?
Mùa này con nước mênh mông lại về
Thương căn nhà nhỏ ven đê
Xiêu xiêu mái ngói bốn bề nước dâng
Lũy tre làng chắn bờ sông
Mênh mông nước cuộn, mênh mông mưa nguồn
Mẹ ngồi bóng đổ chiều buông
Hắt hiu tia nắng đầu trông cuối ngày
Xa xôi anh ở chốn này
Thương hoài con nước với đầy bến sông.

MỘT NGÀY

Tôi ngồi bên em
Cây rừng động lá
Mùa thu đi qua

Tôi hôn em
Sương rơi trên má
Bóng chiều lướt qua

CHIỀU XA XÔI

Không phải là tâm
Không phải là duyên
Trong ý nghĩ triền miên
Ngoảnh đầu nhìn lại
Bóng chiều tàn trống trải
Tôi lặng bước giữa chiều hoang.

ĐÊM BÊN HỒ XUÂN HƯƠNG, GẶP EM, NGƯỜI LẠCH

Gặp em ở bên hồ
Lúc trăng vừa mới mọc
Em ngồi xõa tóc
Đôi mắt dỗi xa xăm
Con suối chảy âm thầm
Hàng thông đưa xào xạc

Em mơ về cội nguồn
Núi rừng lên tiếng hát
Tội hỏi em có buồn
Hàng thông đưa xào xạc...

NHỮNG MẦM XANH CỦA ĐẤT

Núi hát

Gió hát

Và chim cũng hát

Nắng trên nương, cây ngả bóng che em

Những màu xanh tiếp nối màu xanh

Núi tiếp núi trùng trùng xanh biếc

Trên dốc đá tôi đứng nghe chim hót

Nắng hoe vàng con bướm nhỏ bay qua

Từ ngàn đời lòng đất tự nở hoa

Hơi thở núi

Hơi thở em

Hơi thở lá

Hơi thở của rừng thiêng

Hơi thở của phép lạ

Thuở hồng hoang, nhân loại bước ra ngoài
Anh lắng nghe lòng đất buổi sơ khai
Nở ra những anh linh giữ nước
Với cung nỏ, giáo gươm, chân đất
Tiếng hò reo vang dậy khắp suối nguồn

Từ khe rừng hốc đá làng buồn
Những mầm sống bùng bùng lớn dậy
Những lá những hoa những cây những trái
Tự nhiên thôi em ạ, lớn theo người
Một ngày nào em cũng lớn lên thôi
Đưa tay hái mầm xanh tươi của đất
Cho anh, cho em, cho con ông tìm mật
Tặng nhân gian hương vị ngọt núi rừng.

ĐÊM BẢO LÂM

Đêm Bảo Lâm ta nằm nghe đất thở
Những mầm xanh từ lòng đất nhú lên
Ta lặng nghe tiếng trở mình của người giữ lửa
Bên khe rừng chờ mùa đông đi qua
Và âm vọng bước chân người tiền sử
Gọi nhau về bên dòng suối mệnh mang
Thổi sinh khí cho hồng thêm bếp lửa
Cho lá hoa cây trái sinh tồn
Cho nhân thế chuyển nhau hơi thở ấm
Rừng thêm xanh và nắng thêm hồng

Ta thức giấc sương ngàn giăng lãng đãng
Trăng lung linh thấp thoáng bóng cây xa
Vài sơn nữ lặng lẽ qua phố núi
Đi lên nương đứng đỉnh dầm trắng tà

Trong gió thoảng quanh đây mùi thảo dã
Ngát một rừng hồn mộng bóng chim sa.

ĐÊM CHỜ HOA QUỲNH NỞ

1

Đêm nay nhìn quỳnh nở
Vàng trắng khuyết ngang đầu
Bạn cùng ta nhấp rượu
Hương thoang thoảng về đâu.

2

Đợi em, đợi nở hoa quỳnh
Sương rừng buông phủ bóng bèo ánh trăng
Ta chìm trong cõi vĩnh hằng
Tình em thôi cũng cầm bằng mù sa
Trăng tan ngậm bóng quỳnh hoa
Thiên đường cõi ấy em qua lối nào...

3

Trăng mỏng mảnh rơi vàng trên kẽ lá
Đợi em về mùa bưởi nở thêm bông
Ta ngồi ngắm đoá quỳnh hoa chúm chím
Ngậm trăng tàn nhả ngọc xuống mênh mông.

VƯỜN ẢO TƯỢNG

Tôi đứng sau rào mấy bóng cây
Bên kia vườn chuối gió lao xao
Một thiếu nữ ẩn mình trong bóng tối
Nhìn lơ ngơ trông đợi ánh trăng cao

Rồi lặng im, lặng im nhìn đắm đắm
Chợt cái gì ghê rợn thoáng trong tôi
Một bóng trắng, bóng đen, rồi bóng nữa
Tiến lại gần, nhưng lại bỏ đi mau

Ồ thiếu nữ bỗng gục đầu xuống khóc
Khi ánh trăng vừa chiếu lọt qua cành
Tôi khe khẽ đến sau hàng chuối mật
Ngồi im lìm hơi thở đất tanh tanh.

Pleiku, 1970

BẠCH DINH *

Một nghìn năm biển lặng
Một trăm năm biển thức
Tòa lâu đài màu trắng nhìn ra
 đoàn tàu ngoài khơi
Lạnh lòng điện ngọc
Sóng ru người bằng câu hát
Sóng ru người bằng những cuộc tình
Sóng gào thét giữa đêm thâu
Giang sơn đánh thức
 những đêm dài không ngủ

** Nơi an trí của vua Thành Thái năm 1907*

Ta leo lên những bậc cấp hình cánh cung
Chiếc giường êm còn vương đâu đây vài sợi tóc rối
Người đàn bà ngủ quên trong ngai vàng
Cầu nối hai thế kỷ
Để lại dấu vết
Bụi mờ - Rêu phủ - Thời gian.

*Trại viết Vũng Tàu,
12 - 9 - 2004*

NỖI TRẦN TRỞ CỦA BIỂN

Những cánh chim đêm chao mình trên sóng
Ngọn hải đăng quét vệt sáng
trên những boong tàu
Trên những bức tường loang
Tòa cao ốc
Trên khuôn mặt người phu xe
nằm ngoài ghế đá
Đợi ngày mai
Em có bao giờ đếm dấu chân
người thiếu phụ hăng đem hân trên cát
Khi con tàu ra khơi
Khi cơn gió trở mùa
Cảm ơn em
Cho ta một lần nhớ biển
Cho ta ngọn sóng cuộc tình
Ta - con thuyền nhỏ
Đại dương xanh.

*Trại viết Vũng Tàu,
12 - 9 2004*

ĐÀ LẠT MỘT NGÀY

Hồi chuông giáo đường
 kéo giật linh hồn tôi trở lại
Em
Bãi hoang cuộc tình phẳng lặng
Tiếng dế cổ sơ đưa ta về thời con bướm
 lượn trên chùm hoa ngũ sắc
Đứa bé nhặt hoa đào bên triền dốc
Chiều mùa xuân
Bàn tay thiên thần
Ta tìm nơi trú ẩn giữa cơn mưa
Ta trao cho em một nửa linh hồn mang đi
Và giữ phần còn lại
Đà Lạt một ngày.

NGƯỜI CON GÁI TRỒNG HOA PHÍA SAU LÂU ĐÀI

I

Người con gái trồng hoa phía sau lâu đài
Mùa xuân một lần đi qua
Con chim hót bên bờ giậu
Nàng tự ướp hoa cho đời mình
Chôn vùi thời gian
Những cánh én chao nghiêng trên mặt hồ
Mang theo những cành hoa đào
Mùa đông đào sâu huyết lạnh
Nàng tự giấu đời mình trong đó
Lâu đài nở đầy hoa
Lũ trẻ đuổi theo đàn bướm nhiều màu
Người con gái thức dậy
vào một chiều cuối đông
Mang hương thơm gửi cho bầy chim én

II

Người con gái đến với anh sau một lần gặp
Buổi chiều bỗng bênh mây trắng khói sương
Nàng hát những bản nhạc tình
 theo điệu thánh ca
Đôi mắt đen và làn tóc mượt
Ngủ vùi trong chiều mùa xuân
Thức dậy nàng tặng anh hương và hoa
Thức dậy nàng tặng anh những khoảng trống thời
gian và nụ cười kỳ ảo
Anh bỗng bênh trong cuộc đời
Anh bỗng bênh trong khói sương
Khi mùa đông đi qua
Người con gái lặng lẽ bỏ đi
Và để lại trên môi anh một chùm hoa tím ngắt.

Trại sáng tác Vũng Tàu,
17-9-2004

Đêm Quỳnh hương (Màu dầu)

Phạm Mùi

THĂM CĂN NHÀ CHỊ VÕ THỊ SÁU

Xưa

Tóc chị còn xanh

Xanh lắm

Biển ngút xanh

Hàng thùi dương xanh

Vây quanh ru đời chị

Ngọt như bài ca dao vùng đất đỏ miền đông

Con bướm trắng đậu trên bàn tay

Và đôi mắt còn lạ lắm

Những áng mây chiều phía chân trời xa.

Căn nhà ba mươi mét vuông nuôi chị lớn dậy

Hận thù nuôi chị lớn dậy

Công lý úp mặt sau lưng

Thúng hàng rong của người mẹ đi còn nguyên chiếc
bánh chờ con.

Chị ra đi

Mang theo tâm hồn trong vắt
Quê hương ôm chặt tuổi thanh xuân
Biển đảo xa ngàn năm ru giấc ngủ.

Một buổi sáng thu

Chúng tôi về thăm nhà chị
Căn nhà ba mươi mét vuông ngói rêu mờ
Còn nguyên trên phố làng đất đỏ
Lặng lẽ hương khói bay cao.

*Trại sáng tác Vũng Tàu,
16 - 9 2004*

KHOẢNH KHẮC

Màu trắng

Sao không là bụi phấn

Má em

Sao không là màu trắng

ta hôn

vào hư ảo

Bụi phấn

là màu trắng

Ta cho đời

hạt bụi

Em cho ta

màu trắng

tình yêu

không dấu ấn

mà in

bao vết hằn.

ĐÊM TRUNG THU UỐNG TRÀ VỚI CỤ PHÙNG

Vầng trăng chao nghiêng xuống mặt hồ
Người vắt giọt lệ cuối cùng
nhìn lên không trung
Tiếng gió thì thảo thổi qua hàng liễu
Hạnh phúc thêm một lần
Con suối chảy hư vô.

ĐÀ LẠT ĐÊM MƯA

Nhớ phương tím

Anh trở về tìm em

Hạnh phúc một lần

bắt gặp

Hạnh phúc một lần

đánh rơi

Khúc nhạc chiều

Chopin

Cơn mưa chiều

Quán trọ

ta đưa nhau đi

tìm mùa hạ

ta đưa nhau đi

tìm mùa xuân

thì thầm

Mộng寐

Mưa vẫn rơi

Em thu mình như con mèo ướt đầm

Đêm lặng thầm

ta vẫn phải tìm nhau.

NỢ NHAU

Nợ tiền ta trả nhau thôi
Nợ tình nợ mãi suốt đời nợ nhau
Mười năm em mắc nợ tôi
Bao năm tóc đã bạc màu - nợ nhau
Sang mùa, gió thoảng hương cau
Rừng rừng ngấm bóng chiều trôi lạnh lùng
Giờ em yên ấm bên chồng
Tôi lang thang kiếp bèo trôi mây.

BÊN DÒNG SÔNG CÂY BÚA

Anh trở lại bên dòng sông Cây Búa
Quán khuya buồn hơi lạnh thổi hoang vu
Vẫn bên anh một nửa đời lãng tử
Tình nguyên sơ em đợi chốn vân phù.

KHÚC NHẠC ĐÊM

Đêm chùng xuống rừng cây im tiếng gió
Em ngồi nghe dạo khúc của thiên thu
Bên rừng sim đàn thú rừng lấp ló
Khua cành sim thành gió lao xao

Em lặng lẽ bước lên bờ suối
Thoát xiêm y, vời vỉnh với sương khuya
Đàn thú vẫn bên lùm sim lấp ló
Nhạc của rừng vẫn dạo khúc thiên thu

Em định trí ngồi trong bất động
Để sương rơi trên tóc với ngàn sao
Đàn thú vẫn bên lùm sim lấp ló
Nhạc bên rừng vẫn dạo khúc thiên thu.

B'laô, 1971

ĐÊM DÀI

Tặng bà T.

Lời ru trầm tiếng à ơi
Mẹ ru con ngủ đêm dài nối đêm
Mẹ ru con giấc bình yên
Biển im sóng vỗ từ miền bao la
Lời ru trầm tiếng ơi à
Mẹ ru con ngủ theo gà điếm canh
Mẹ ru con một chút tình
À ơi con ngủ cho thành mộng xưa.

Pleiku, 1970

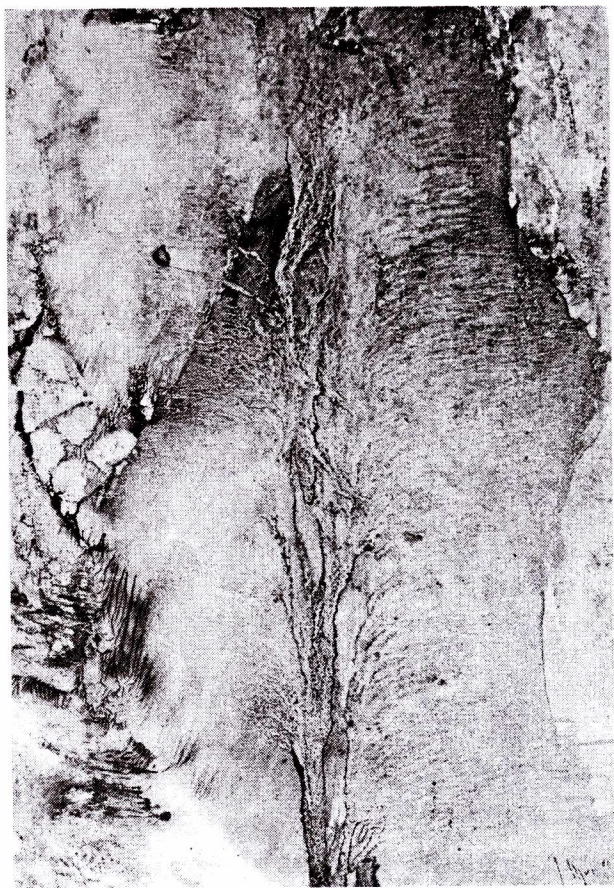
NĂM TRÊN BÃI BIỂN

Tôi nằm đợi gió ngàn khơi
Nắng rưng rưng xuống chân trời bao la
Nhẹ nhàng tôi trải hồn ra
Biển xanh hòa với bao la đất trời
Tôi nằm gió thổi ngàn khơi
Biển ru lời gió hồn tôi dạt dờ
Trùng dương hỡi có bến bờ
Hồn tôi lạc giữa đất trời bao la.

MÙA HOA VÔNG

Chị khóc sau một đêm mưa
Những cái nhìn ném qua cửa sổ
Ngôi nhà vườn cây nơi chị tự dựng lên
Ngôi nhà ngục tù giam hãm đời chị
Hai lần thành đạt
Hai lần phóng mình qua mọi sự giới hạn
Niềm kiêu hãnh
Chị thấp lên ngọn nến
Và đốt dần cuộc đời

Chị thu mình như một con sâu
Chị thu mình để trở thành loài bướm đẹp
Khu rừng hoang mạc nơi chị bay đến
Vào một chiều cuối xuân
Chị đưa tôi đến thăm cỏ mênh mông
Chị trải mình và thổi vào hồn tôi
 bụi phấn hoang trầm
Tôi ngây ngất chìm trong truyện cổ tích
Thời gian ngọn nến
Trôi tuột khỏi đời chị
Khu rừng hoang mạc
 có loài chim lạnh - kêu đêm
Khi mùa hoa vông nở đỏ rực một góc vườn

Hóa thạch tàn thu (Màu dầu)
Phạm Mùi

NHỮNG NGÀY Ở BIỂN

Có những đêm ta
Một mình lang thang trên biển
Có những đêm
Nghe sóng vỗ tự lòng mình
Con còng nhỏ suốt đời se cát
Còn ta se mãi cuộc tình
Đại dương rộng
Em đi về có bến
Còn đời ta thì cứ mãi lênh đênh

PHỐ NHỎ

Buổi sáng
Bên tách cà phê
Em rục rờ như giọt sương
Đôi mắt
Lũng sâu của thời gian khép
Tôi chạm vào một tảng băng
Tôi chạm vào cánh hoa rung
Đôi mắt buổi ban đầu
Em đợi ngày mai
Lang thang giọt sương
Cuộc tình lẫn phố nhỏ
Thời gian khép
Lũng sâu đôi mắt

VÔ ĐỀ

Tôi đã ngủ
Và em vẫn thức
Thời gian đi qua nhịp đập của trái tim
Khu rừng
Tuổi thơ với những chùm hoa mua tím
Dưới hàng cây thẳng tắp
Có lần ta đi trong đêm trăng
Có lần ta đổ nhau chú cuội
Em đắm lên mùa xuân
Em đắm lên bóng mình
Chú hoẵng buồn gọi bạn bên suối
Dấu lặng khúc hát chiều
Ta lặng lẽ tìm nhau

NGƯỜI CON GÁI MẠ BÊN GIÒNG SUỐI DẠ KRAN

Em nhìn tôi bằng nụ cười
Em nhìn tôi bằng ánh mắt
Em nhìn tôi dưới kẽ lá tàng cây
Buổi chiều bên giòng suối DaKRan
Vàng rực nắng hoàng hôn
Vàng rực khóm dã quỳ
Vàng rực đàn bướm bay qua
Rặng núi KonKlăng
cho giòng nước sạch đầu nguồn

Rặng núi KonKlăng trải mình che buôn Pangka
Em trải mình bên giòng suối DaKran
Con chim Kling lượn vòng trên bầu trời
Rớt sợi lông xanh
Em tặng chàng K'Cang K'Bông
Nắng chiều vàng rực
Người con gái Mạ ngồi hát
bên giòng suối DaKran.

*** Ghi chú:**

-Kling: Chim bói cá - người con trai Mạ xưa thường cài lông chim bói cá trên mái tóc mỗi lần đến với người yêu.

-K'Cang: Là chàng dũng sĩ đẹp trai, truyền thuyết là hậu duệ của thần tạo hình K'Bông.

ĐÊM VÀ NGƯỜI TRÔNG RỪNG

Thân tặng Lã Du sĩ Sơn Núi

Anh nhìn hàng thông non
Quên tóc mình đã bạc
Cuối trời xa
Một vì sao rơi vào khoảng không tĩnh mịch
Khu rừng khép lại giữa mùa đông
Những trang sách đã cũ mềm
Thánh nhân chập chờn trước mặt
Anh bước đi trong cõi vô cùng
Và chạm vào biển thức
Lạnh lòng
Xào xạc
Lá thông rơi

B'lao 11-2002

BIỂN TRƯA

Tặng BS. Trang

Biển ban trưa lặng sóng
Sao em đi một mình
Nắng tan vào da thịt
Gió lùa hàng dương xanh

Anh bỗng bênh trên sóng
Nàng tiên cá là em
Biển hôm nay lặng sóng
Ngày mai còn không em

Anh làm thân lũ khách
Con tàu mãi lênh đênh

*Trại sáng tác Vũng tàu
18-09-2004*

HẠNH PHÚC

Đi làm về công theo gùi củi

Suốt một ngày

lầm lũi

Cuốc đất

trồng cây

Chiều

ngồi ngắm trời mây

Đợi con về

Khoe bài mười điểm.

NGÀY TRỞ LẠI NGÔI TRƯỜNG CŨ

Này các em chiều nay tôi trở lại
Ngôi trường xưa còn âm hưởng bạn thầy
Những khung cửa ghế bàn không biết nói
Nhưng trong tôi như tất cả tràn đầy
Các em đứng bên góc tường đồ nát
Vây quanh tôi hỏi những chuyện
rất hoang đường
Tôi không nói hết những đoạn đời xuôi ngược
Cho các em nghe giữa buổi tựu trường
Tôi không nói vì các em đã hiểu...
Từ ngày xưa bên trang sách học đường
Cả lớp khóc nghe tôi giảng bài quốc sử
Đoạn nước mình dày xéo bởi quân Nguyên

Tôi ngừng giảng bước ra ngoài cửa lớp
Nhìn các em còn nước mắt rưng rưng
Tôi biết lắm các em nặng tình yêu nước
Từng dòng sông bóng núi rợp bên đường
Nhưng các em không thể nào thoát được

Trong vòng tay thầy mẹ yêu thương
Rồi từ đó tôi bỏ trường bỏ lớp
Các em buồn vì vắng chuyện quê hương
Và sông núi cũng chìm theo tiếng nấc

Tôi trở về ngôi trường cũ xa xưa
Kể lại cho em nghe chuyện chàng trai đất nước
Chuyện hôm nào kể dở dưới trăng khuya.

Pleiku, 1975

NGHỆ SĨ

Anh hát

gõ nhịp trên phím đàn

Bầy chuột rúc nơi rãnh cống

Bầy chuột rúc dưới chân anh

Thối vào hư không những âm điệu lạc lõng

Người con gái đứng nhìn anh thật lâu

Phóng cuộc tình qua ảo giác

Bình minh chạy trên đường băng

Cuộc lãng du bắt đầu

Người hành khất mang theo nụ cười

Vết thương lấp đầy bụi

Mang mang khúc nhạc trầm

ÊM ĐÊM

Một chút gì rất nhẹ
Như em vừa thoáng qua
Tôi nhìn sang vườn cũ
Chớm nở một nụ hoa

Một đóa hồng nở muộn
Em hàm tiếu đời tôi
Bóng ngày xuân băng lãng
Nhật nắng chiều xa xôi

MỤC LỤC

KHÚC HÁT NGƯỜI PHU XUA	✧ 5
SAO KHUYA	✧ 7
VỀ THĂM LẠI ĐẠ M' RONG	✧ 11
MỘT SÁNG B' LAO	✧ 12
BẢO LỘC CHIỀU VÀO XUÂN	✧ 13
ĐÊM TRÊN THÁP POH NAGAR	✧ 14
VỌNG NGUỒN	✧ 15
QUÊ CŨ	✧ 17
ĐÊM QUÊ HƯƠNG	✧ 19
GỬI VỀ MIỀN TRUNG	✧ 23
MỘT NGÀY	✧ 24
CHIỀU XA XÔI	✧ 25
ĐÊM BÊN HỒ XUÂN HƯƠNG GẶP EM, NGƯỜI LẠCH	✧ 26
NHỮNG MẦM XANH CỦA ĐẤT	✧ 27
ĐÊM BẢO LÂM	✧ 29
ĐÊM CHỜ HOA QUỲNH NỞ	✧ 31
VƯỜN ẢO TƯỢNG	✧ 34
BẠCH DINH	✧ 35
NỖI TRẦN TRỞ CỦA BIỂN	✧ 37
ĐÀ LẠT MỘT NGÀY	✧ 38
NGƯỜI CON GÁI TRỒNG HOA PHÍA SAU LÂU ĐÀI	✧ 39
THĂM CĂN NHÀ CHỊ VÕ THỊ SÁU	✧ 43
KHOẢNH KHẮC	✧ 45
ĐÊM TRUNG THU UỐNG TRÀ VỚI CỤ PHÙNG	✧ 46
ĐÀ LẠT ĐÊM MƯA	✧ 47
NỢ NHAU	✧ 48

BÊN DÒNG SÔNG CÂY BỬA	* 49
KHÚC NHẠC ĐÊM	* 50
ĐÊM DÀI	* 51
NẪM TRÊN BÃI BIỂN	* 52
MÙA HOA VÔNG	* 53
NHỮNG NGÀY Ở BIỂN	* 57
PHỐ NHỎ	* 58
VÔ ĐỀ	* 59
NGƯỜI CON GÁI MA BÊN GIÒNG SUỐI DẠ KRAN	* 60
ĐÊM VÀ NGƯỜI TRỒNG RỪNG	* 62
BIỂN TRƯA	* 63
HẠNH PHÚC	* 64
NGÀY TRỞ LẠI NGÔI TRƯỜNG CŨ	* 65
NGHỆ SĨ	* 67
ÊM ĐÊM	* 68

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

62 Bà Triệu - Hà Nội - ĐT: (04) 829078 - FAX: (04) 9436024

Chi nhánh: 270 Nguyễn Đình Chiểu - Q3 - TP. HCM

ĐT: (08) 9305243 - (08) 9303262

Chịu trách nhiệm xuất bản:

MAI THỜI CHÍNH

Biên tập:

NGUYỄN TRƯỜNG

Trình bày:

NGUYỄN THIÊN CHƯƠNG

*Tranh bìa: Vườn trắng (Màu dầu của **PHẠM MÙI**)*

In 500 cuốn, khổ: 12.5x20cm. Tại Xí nghiệp Bản đồ Đà Lạt

Giấy CNKHĐT số: 208/1528CXB cấp ngày 9/9/2005

In xong và nộp lưu chiểu tháng 10 năm 2005

Giá : 20.000 đ

TRẦN QUANG NGÂN (SÔNG NGÂN)

SINH TẠI MỘ ĐỨC - QUẢNG NGÃI
HỘI VIÊN HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT LÂM ĐỒNG
ĐỊA CHỈ TẠI 9/19 TRẦN PHÚ
P. LỘC SƠN - BẢO LỘC
ĐIỆN THOẠI : 063.725155

Tên

đêm Chờ
hoa Quỳnh nở